

Velikonoce

S

H.T.

HELL'S TOUR

1990

Velikonoce s H.T.

13. - 16.4.

Sraz se podle plánu uskutečnil v 16:00 na Náměstí Republiky. Pravda, byl kolem toho trochu zmatek, ale i tak jsme se sešli. Naložili jsme kola do auta a nechali se vézt do Slap n. Vlt. Jak to, že do auta? To proto, že bychom nechtěli přejíždět Prahu, jet podle Vltavy a škrábat se na Štěchovický kopec. Máme k dispozici vozidlo Škoda raz dva tři (Škoda 1203) v úpravě dodávka, která je v držení maminky Žabži.

Tentokrát jedeme 4. Z původní sestavy jsme 3. Nová tvář je zde Markéta. Tímto Vám ji představuji. Dále přijala pozvání Žabža, a Tomáš. V autě panuje dobrá nálada, bavíme se o všem možném. Najednou z Tomáše vylezlo, že se nepodíval pořádně do přehledu akcí, a že počítá s návratem v neděli večer. Teď to však neřešíme, protože bude dost času na rozmyšlenou až pojedeme po svých.

Zastavujeme ve Slapech. Sundáváme kola a připravujeme je na jízdu. Žabža, pro tuto výpravu určená jako navigátor, nám sdělila, že zapomněla doma mapu. No fajn. Hezky to začíná. Nevadí. První část cesty známe a mimo to máme rozpis trasy po obcích, takže to nějak dojedem.

Dnešní cíl je ve Vysokém Chlumci. Nasedáme, jedeme. Rabyně, prudký stoupák od přehrady, křižovatka u Jablonné a lesní cesta. Až sem dobrý. Nevím jak je to možné, ale zase nastávají potíže. Nejdříve je cesta kousek po rovině, ale pak je v cestě zabahněný superdokopec. Sklon 15 - 20°. Klouže to, kola jsou těžká a vůbec. Dřina je to neskutečná.

Už jsme nahoře. Teď, abychom mohli pokračovat, musíme vydloubat bahno, které se dostalo mezi plášť a blatník, čímž je kolo úplně zablokováno. Jde to hrozně špatně. Hotovo, pokračujeme.

Cesta je teď polní a bláto je na ní také. Nezbývá než za nějakou dobu operaci opakovat. Už tímto terénem jedeme asi 2 km. Někde u východu z lesa jsme měli narazit na žlutou turistickou značku a jít po ní. Nenašli jsme ji. Zato teď, když jsme cca 100 m od silnice, jsme ji objevili. Tím, že jsme ji nevyužili jsme si dost zašli. Nevadí. Už jedeme po silnici směrem, který jsme odhadli jako ten jediný správný.

Dojeli jsme na jakési rozcestí a podle směrovek zjistili, že jsme na trase. Výborně! Je vidět, že i bez mapy to jde. Jedeme na Neveklov. To je jediné větší, co je těsně vedle trasy. No a někde poblíž už musí být směrovka na Sedlčany.

Krajina je tu zvlněná i horizontálně i vertikálně. Neboli samý kopec a plno zatáček. Zapadá slunce a je už dost chladno. Projíždíme Křečovicemi. Stmívá se. Pořád se jede dobře. Do Sedlčan je to podle tabule 17 km. A jsme v Osečanech. Je úplná tma. Musíme se ptát na cestu, protože jsme v cizím kraji a navíc netušíme, kterým směrem Sedlčany leží.

Jedeme dál. Po cestě se bavíme, je celkem dobrá nálada. A už je to tu, kopcem dolů vjíždíme do Sedlčan. Teď ještě asi 6 km a jsme ve Vysokém Chlumci. Jenomže kudy? Tomáš zajel před hospodu a zeptal se. Pak nám řekl, že musíme jet po hlavní a pak doprava...

Jedeme. Vlastně jdeme. Máme v cestě dokopec. Velký. Za chvíli skončily pouliční lampy a byla tma. Přijeli jsme na křižovatku. Kudy teď? Vzpomněl jsem si, že mám v análech založenu mapu Slapské přehrady. Jedna stránka je též věnována jejímu okolí. Má to však háček. Měřítko je 1:500 000. Z toho plyne, že vesnice tu zdaleka nejsou všechny a hlavně jsou tu vyznačeny jen hlavní silnice a pár odboček. Tedy podrobnost nula. No, co dělat. Máme jen toto. Kromě toho je úplná tma. Vůbec netušíme, kde jsme. Ze Sedlčan je totiž několik výjezdů. Na mapě je jen jeden a tím jsme rozhodně nejeli. Čas 21:05. Na chvílku zastavujeme. Zmlkli jsme. Je úplné ticho. Jen ve velké dálce je slyšet slaboučký hučení čehosi. To je skvělý! Tomáš je z toho u vytržení. „Ještě jednou ...“ poprosil. Zkoušíme to znovu. Je skutečně ticho. Když jsme si to pořádně vychutnali, nasedáme a jedeme.

Po nějakém tom metru zastavujeme na křižovatce. Píšou tady, že do Chlumce je to 1 km. To je skvělý! Teď už zbývá jenom najít místo, kde bydlí můj táta a požádat ho, aby nás uložil. Už jsme ve vesnici. Smutné je, že čísla domů nejdou po řadě, ale tak, jak byly domy stavěny. Tomáš se někde zeptal a po delší chvíli jsme to našli.

Zvonek je odpojen. V okně nad vjezdem do garáže je světlo. Pomocí kamínků jsme dali o sobě vědět. Otevřela manželka mého táty. Řekla, že je táta po druhé mrtvici a že nepřichází v úvahu... Dobře. Co teď? Pojedeme do hospody a někoho přemluvíme.

Dojeli jsme na návěs a drže vešli do domnělé hospody. Dozvěděli jsme se, že to není hospoda, ale klubovna SSM, Svazarmu a jiných organizací. Přesto nás pozvali dál, posadili ke stolu, nalili nám, a začala jít řeč. Mimo jiné, že také kdo jsme a odkud atd. Když se dozvěděli, kdo je můj táta, byli hned samá ochota a nabídli nám nocleh v té klubovně. Bereme to. Podle reakce místních usuzuji, že je zde táta vážený a populární.

Schůze končí. Všude jsou plné popelníky, je tu zakouřeno a je tu cítit pivo. Poslední odchází asi hlavní hasič. Domluvili jsme se s ním, že nás v 8:00 vzbudí. Vyvětrali jsme, vysypali popelníky, utřeli rozlité pivo, srazili stoly, připravili na nich ležení, povečeřeli ze zásob, přihodili uhlí do kamen a šli spát. V noci jsem se několikrát probudil a musel jsem si stoupnout, abych si odpočinul.

Ráno sobota.

Někdo divoce buší do dveří. Reaguji první. Vymotal jsem se ze spacáku a šel otevřít. Stojí tu hlavní hasič a přeje nám dobré ráno. Pak nám řekl, že by bylo dobré, kdybychom do půl hodiny opustili klubovnu.

Vstáváme, balíme, uklízíme. Za 25 minut je vše hotovo. Sedli jsme si před barák a během čekání na hasiče jsme posnídali. Pak hasič přišel, zamkl barák, rozloučil se s námi a odešel. Krátce na to jsme jeli i my.

Svítlí slunce a je celkem teplo. Ale i tak nám chybí mapa. Jedeme tedy podle rozpisu vesnic. V každé vsi hledáme obchod. Máme totiž hlad. Ten mazanec, co jsme měli ráno, měl být pouze přechodné zahnání hladu do doby, kdy najdeme otevřený krám. V Petrovicích jsme takový krám našli. Nakoupili jsme potraviny a pustili se do nich. Pak jsme se rozhodli, že pojedeme.

V mapě, kterou máme, jsou Petrovice zobrazeny jako tečka, skrz kterou vede silnice. Pojedeme tedy po hlavní. Ještě před výjezdem z vesnice nastávají potíže. Žabže se utrhla popruh u kapsy. Opravujeme to pomocí nějaké mašle.

Jedeme. Ne však dlouho. Asi po dvaceti metrech se kapsa utrhla znovu. Nyní použijeme k provizorní opravě kus šňůry, kterou má Žabža namotanou na spacáku. Zdařilo se, jedeme.

Nejbližší vesnice se jmenuje KRCHOV. Ano, velmi povzbudivé. Za vesnicí je křižovatka s odbočkou na Kovářov. Tam nechcem. Pojedeme tedy rovně - rozhodl navigátor (Žabža).

Chvilku je to po rovině a pak serpentiny směrem dolů.

První jede Tomáš, za ním Žabza, pak já, a nakonec Markéta. Krásně se rozjíždíme. Zatačky jsou klopené, ale přesto brzdíme. Alespoň já. Předě mnou je poslední zatačka. Pravotočivá, tzv. vracák. Brzdím. Za sebou slyším Markétu. Pouštím brzdu a nechávám volný průjezd zatačkou. Jede to krásně. Už rovnám, přede mnou je Tomáš. Ohlédl se a nastal zmatek. Vidím, že má brzdy na doraz a ještě brzdí nohama o zem a kličkuje po silnici. To trvá asi sekundu. Také brzdím. Tomáš se mezi tím otočil a ujíždí zpět. Celý manévr trval asi dvě sekundy. Teprve nyní stojím i já. Ohlížím se, abych zjistil, co bylo příčinou zmatku. Spatřuji tento obraz: Nad zatačkou, kterou jsem před chvílí opustil, se vznáší oblak prachu, na vnější části oblouku, už mimo asfalt, leží kolo. Kousek dál, směrem k lesu, se z nepředstavitelného svinčíku na zemi zvedá Markéta. Otáčím svého oře a ujíždím vzhůru. Už jsem na místě incidentu. Markéta vypadá dost hrozně. Špinavá, uválená, rozcuchaná, ve vlasech všechno, co se dá v okolí najít na zemi. Ale vstala sama a začala se pohybovat. Má tendenci si sundat tu špinavou mikinu. Nejde jí to. Pomohl jsem jí tedy z této část oděvu. Během této akce jí někde dost hlasitě cosi křuplo, asi v rameni, a od té doby to začalo být lepší. Kontrola loktů a kolen. Nic, jenom špína. Takže dobrý, nic se našťestí nestalo. Teď kolo. Je trochu špinavé. Jinak nic. Šikovná holka!

Nasedáme a pokračujeme. Pomalu a zvolna. Jedu poslední. Dojeli jsme do vesnice Zahrádka. Tam se Tomáš zeptal, kde to vlastně jsme a kudy dál. Nějaký člověk, asi v našem věku, mu řekl, že jsme úplně špatně a že by pro nás bylo nejlepší vrátit se do Petrovic, pak kolem hospody...

Krátká porada, ano, vracíme se. Serpentine jsme celkem bravurně a bez jediného zaváhání... vyšli. Pak zase vesnice Krchov, ještě kousek a jsou tu Petrovice. Jedeme kolem hospody. Najednou Tomáš zastavil a začal nadávat. Holky jely napřed. Koukám co je příčinou toho, že se tak mírný a tichý člověk najednou promění ve stvoření, které si nic nezadá s pracovníky Pražských kanalizací (je sprostěj jak kanálník). No jo, už to vidím a mám chuť se k nadáváním připojit. Tomáš píchnul zadní kolo! Jedu za holkama, abych je zastavil. Dostihnul jsem je na samém konci vesnice. Řekl jsem jim, co se přihodilo. Chvilé ticha a bezradných pohledů. Mám dojem, že teď je nutné bleskově něco podniknout. Nápad! Stojíme u nízkých

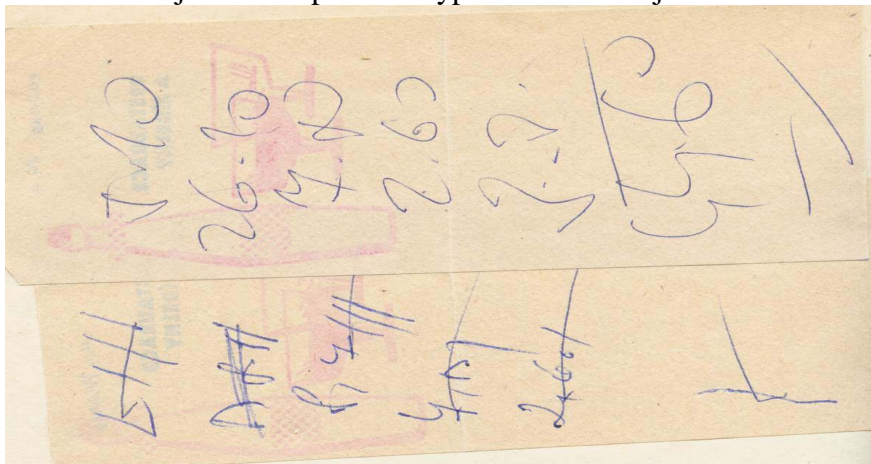
domků se zahradami. To jsou jistě chaty a chalupy. Vydávám pokyn. Sesedat a vyžebrať po nejbližších staveních lepení na duše, nebo duši na skládačku. Rozcházíme se každý jiným směrem.

Za nějakou dobu mám výsledek. Já jsem neuspěl. Žabža napůl. Lepení je, ale musíme do garáže. Markéta se ještě nevrátila. Nasedám a jedu pro Tomáše. Nějakých 500 metrů, ale do kopce. Už jsem u něho. On zatím iniciativně sundal kolo a začíná sundávat plášť. Zastavil jsem ho a řekl mu, že jedeme lepit do garáže. Nasadil kolo a v tu chvíli u nás zabrzdila Markéta. Přivezla originální lepení Favorit, ještě neotevřené. Výborně! Zařadíme ho do výbavy P.C.D. 1.

Už jsme u garáže. Jakýsi starší sympatický pán nám hned půjčil náradí a intenzivně nám pomohl zjistit místo, odkud uniká z duše vzduch. Pak odkudsi vylovil vulkanizační soupravu na nákladní automobily. Zbytek lepení dokončil sám. Celá operace trvá něco přes hodinu. Dámy zatím leží v trávě nedaleko dotud a odpočívají. Svítí slunce a je teplo, až vedro.

Konečně jsme s opravou hotovi. Nasedat, jedeme dál. Během jízdy padl návrh, že by bylo vhodné tak trošku se naobědvat. Je 12:45. Souhlas. Nejvhodnější místo bude asi v Milevsku.

13:03, jsme tu. Restaurace Modrá hvězda. Probíhá oběd. Zároveň určují bankéře pro tuto výpravu. Stává se jím Markéta.

Jediný, kdo odmítl členství v pojízdné bance je Tomáš. Hodlá nás totiž v neděli ráno opustit a vrátit se do Prahy. My ostatní máme v úmyslu vrátit se až v pondělí večer. Dobře tedy. Kdo chce kam, kopněme ho tam. Pojedeme.

Máme před sebou ještě asi polovinu cesty. Navíc bez mapy. V Petrovicích, ještě před incidentem s ostrým předmětem, který způsobil otvor do Tomášovy duše, jsme odhadovali, že v Putimi, cíli etapy, budeme asi tak v 16 hodin. Teď už o tom nejsme zcela přesvědčeni. Jedeme. Směr Písek.

Cesta probíhá hladce. Kromě malé drobnosti. Při jízdě z kopce jsem zjistil, že mi chvílemi nenapíná napínák. Pro informaci: To je ta část přehazovačky, která způsobuje konstantní napnutí řetězu.

Dojeli jsme na Písecké předměstí. Kudy dál... Jedeme do centra a odtud pak už podle směrovek. Na předměstí jsem si všiml, že se Markétě vytrhl řemínek držící pravou kapsu. Evidentně o tom neví. Raději jí to řeknu... po dojezdu.

Přijíždíme do Putimi. Je 16:50. U hospody zjišťuji, že mi silně klesá tlak v zadní pneumatice. To už dojedu. Přijíždíme k mlýnu. Konečně... Přivítání, uložení kol, prohlídka mlýna, uvedení do ložnice... čtrnáctimístné (kromě mě a Tomáše dámské). Tam jsem rozhodl, že si holky lehnou a odpočinou. Já s Tomášem se připojíme k ostatním a trochu, ale opravdu jen trochu, jim pomůžeme. Jsme totiž poněkud vysílení.

Začíná se stmívat. Podává se večere. Pak se část osazenstva dohodla, že půjde do hospody. Tomáš má velkou chuť se připojit. Já se podílím na přípravě táborové hry. Tomáš si chtěl chvilku odpočinout. Teď spí. Já odpadávám ve 23:15. Ještě než jsem stačil úplně usnout, ptali se mě členové vedení střediska, jestli si můžou půjčit naše kola, že někam potřebují nutně zajet. „Kromě mého, třeba všechny. Moje má defekt. A sundejte kapsy než někam pojedete.“ Víc si nepamatuju. V noci pak byl ještě nějaký šrumec, ale to už jsem nebyl schopen vnímat.

Ráno.

Budí mě vedoucí střediska, že prý nejdou odšroubovat kapsy. Nechápu nic. Jaké kapsy? Jak odšroubovat? Vedoucí zjistila, že nemá cenu se dál zdržovat a odešla.

Po chvíli do mě šťouchnul Tomáš, že už jede. Rozloučení, přání dobré cesty, zavírají se za ním dveře. Usnout se mi však už nepodařilo. Osazenstvo začíná vstávat. Je krátce po osmé hodině. Také vstávám. Za chvíli je snídaneň a po ní se holky připojily k činnostem ostatních. Já jsem opravoval kolo a Markétinu kapsu.

Z nějakou dobu se vrátilo vedení střediska. Opravy jsou dokončeny, za chvíli bude oběd. Odjezd plánujeme na 15 hodin. Neustále se mě někdo z osazenstva ptá, kde budeme dnes spát. Už po dvousté šedesáté druhé pravím, že NEVÍM!!!

14:45. Výpravo balíme, jedeme domů! 15:00 odjezd. Ještě poslední Ahoj, a už jsme u hospody. Nyní opouštíme Putim. Teď už máme mapu. Pavla nám ji půjčila. Takže směr Písek.

Tam jsme byli za chvíli. Projeli jsme centrem a serpentinami vzhůru. Teď právě přestal u mého kola napínat napínák. V přehazovačce to luplo a je po srandě. K činnosti ji nepřivedly ani sliby, ani klení. Došli jsme na vrchol kopce nad Pískem. Je tu odbočka do nějakého závodu. Tady se zkusím podívat, v čem je problém.

Po rozebrání přehazovačky zjišťuji: V pracovním prostoru pružiny napínáku je spousta bláta a smetí. Vše jsem vyšťoural a namontoval zpět. Napínák napíná, přehazovačka funguje, dešť prší!! Krucinál!!! No, jedeme.

Odbočujeme z hlavní a proplétáme se okreskami stále vpřed. Markétě začal vypadávat řetěz. Důvod“ „Rozladěná“ přehazovačka. Seřizujeme, a ještě a ještě a koukáme, Žabža je pryč. Konečně se podařilo dosáhnout stavu, kdy řetěz sedí, kde má. A nyní, plným tahem vpřed. Musíme dojet Žabžu. Má totiž mapu i rozpis trasy.

Po nějakém kilometru vidíme, jak nám jede Žabža naproti. Teď už zase jedeme společně. Zase začíná pršet. Doufám, že je to jen přeháňka. Pokračujeme přes Oslov, Zvíkovské podhradí, Obrovky hroby, Sobědraž do Kovářova. Je 18:30. Máme hlad. Aspoň já. Tady mají hospodu. Akorát je tak trochu zavřená. Nějaký domorodec nám prozradil, že kousek dál je druhá hospoda, a že tam mají určitě otevřeno. Jedeme tam

Koukám a nevěřím. Přišel chlap, zaťukal na skleněné dveře, zevnitř přišel číšník, otevřel, pustil ho dovnitř, zavřel a zase zamkl. Opakovalo se to ještě jednou a pak jsem se vetřel já. Bylo mi sice otevřeno, ale prý mají zavřeno, protože večer je tu zábava. No výborně. „A jiná hospoda?“ „15 kilometrů daleko“. No to je zase jednou výhoda! „Ale když hodinu počkáte, budeme vařit.“ Bereme. Už sedíme u stolu a čekáme. Přinesli mi pivo. Holčák jsem objednal limonádu. A nic. Asi se jim nezdá zajímavé nosit nějaké limonády. Teprve když mi přinesli druhé a já stále žádal o limo pro holky, se v nich asi pohnulo svědomí a přinesli je. Stále čekáme až

budou vařit.

Ted' se otevřelo obrovské okno ve stěně. Tam se vydává jídlo. Jdu tam. Mají sekanou, párek, klobásu a nějaký studený salám. Beru sekanou a Lift. Sedíme a jíme. Venku se setmělo. Dojedly jsme a nechali se pustit ven. Nasedáme a jedeme. Tady ani nebudeme hledat nocleh, protože ve vesnici, kde probíhá zábava to nemá cenu.

Nejbližší vesnice se jmenuje Vepice. U prvního osvětleného stavení žádám o nocleh. Bez úspěchu. Bylo mi řečeno, že v téhle vesnici nejspíš nemám naději. Jedeme dál. V další vesnici to vypadá obdobně. Poradili nám však abychom jeli na Hrazánky, že tam mají sklad'ák (zemědělský sklad - pozn. překladatele).

A už jsme tady. Je tma. Ceduli jsme neviděli, ale támhle se něco leskne. Zahlédl jsem lidí. Vydal jsem se bleskově k nim. Ale oni nasedli do auta a odjeli. Nevadí. Zvoním u nejbližšího domu. Tam mi řekli, že ve zdejšímu sklad'áku mají seno. A navíc je lehce přístupný. Jedu za holkama a pak společně vstupujeme dovnitř. Seno! To bude noc! Vyškrábali jsme se na jednu z ohromných hromad, připravili ležení, zalezli do spacáků a spali.

Ráno.

Probouzím se následkem příchodu nějakého silného nemodulovaného zvuku. Takřka okamžitě jsem si vzpomněl, kde to vlastně spíme. A ten zvuk... to budou vrata. To znamená, že tady začíná život. Slyším startovat traktor. Aha, asi to myslej vážně. Holky spěj. Pohled k vratům. Usuzuji, že bude třeba tento hotel urychleně opustit. Právě sem vjíždí drapákový nakladač. Ani trochu se mi nechce být naložen. Budím holky. Nechápou nic. Urychleně balíme. Drapák zatím pracuje na hromadě sena nedaleko nás.

Najednou všechno ustalo a je ticho. Dokončujeme balení a opouštíme místo noclehu. Nejedeme daleko. Kousek odtud je zastávka autobusu a to je to jediné správné místo na snídani. Máme ještě celý mazanec, minerálku, zbytek čaje, sušenky a tzv. kukuřičný chléb.

Po přijetí stravy pokračujeme. Směr Petrovice. Ano, tam už jsme 2x za poslední výpravu byli. Nyní odjíždíme po poslední ze čtyř silnic, kterou jsme ještě nejeli. Dále projíždíme Týnčany, Vysoký Chlumec, Sedlčany, Osečeny. Během jízdy jsem si všiml, že Markéta projíždí zatáčky stále razantněji. Nelíbí se mi to.

Několikrát jsem se jí snažil vysvětlit, jak se má v zatáčkách a jejich nejbližším okolí chovat, pod pohrůzkou, že jestli to tak dělat nebude, rozbije si nos. Chápavý pohled, lehký úsměv, no, to jsem zvědav, jaké toto poučení zanechá stopy.

Dále Křečovice, Neveklov, Radějovice. Celou dobu je pod mrakem, jede se tudíž dobře. Přesně podle předpokladu se moje přednáška o zatáčkách minula účinkem. Vjíždíme do vesnice. Předjíždím Žabžu. Najednou se začaly ozývat zvuky, jako když se někde na obvodě kola zachytne papír a při každé otáčce hlasitě zašustí o blatník. Zjištění“ Žabža píchla. No, to jsme přesně potřebovali. Je 11:45. Nevadí stejně stíháme dojezd do Prahy před odpolední špičkou. Na místní zastávce ČSAD se zabýváme lepením duše. 12:20. Hotovo. Nasedáme a jedeme. Ne daleko. Asi po kilometru jsem si všiml, že je prázdné Markétino přední kolo. To snad není možný!!! Nevadí, lepit to nebudeme, stačí, když budeme dofukovat.

Kus před námi je jakási parta bujarých mladých. Dofoukli jsme a jedeme. Už je v dohledu křižovatka, kde budeme odbočovat. Mělo by se to jmenovat Tuchyně. Jedeme z kopečka. Uprostřed křižovatky banda mladých zastavila Fiata 127 a vytáhla z něj nějakou holku a už mají pomlázky posvícení.

Jedu poslední. Někdo z koledníků si nás všiml. Postavili se nám do cesty vedle sebe a pomlázky použili jako spuštěné závory. Tohle neprorazíme. Doufám., Že to holky ubrzděná. Zastavují... a už dostávají. Jeden z party se ke mně přitočil a řekl: „Doufám, že ti to nevadí. Jsou přeci Velikonoce“. Příliš se mi to nelíbí, ale nechávám událostem volný průběh. Přestože nic nevykoledovali, protože holky nějak nevyvezly vejce, propouštějí nás. Jedeme.

Připadáme si jako na horské dráze. Hned to vede nahoru, hned dolů, chvilku po rovině, a znovu prudce dolů. Dále doleva, prudce doprava a tak podobně. Dostali jsme se na serpentiny, které končí v Kamenném přívozu. Je to tu dost divoké. Holky jedou vpředu. Serpentine jsme doslova proletěli a dostali se na závěrečný rovný, prudký sjezd. „Pojedeme doprava na most!!!“ doufám, že mě slyšely.

Už jsme u mostu. Markéta začíná najíždět zatáčku dost ze široka. Hned jak ji doženu, důrazně jí to vytknu. Jedeme nyní cca 40 km/h. Markéta se při širokém vjezdu do zatáčky dostala do protisměru. Ještěže nic nejede. Něco není v pořádku. Jede pořad víc

zešíroka a přibližuje se k železné mostní konstrukci v protisměru. Tato sestává z ocelových I profilů svařených do příhrady. Na chvílku se mi Markéta ztrácí z očí. Ve výhledu mi vadí druhá část mostní konstrukce. Už ji zase vidím. Teď jede bokem přímo na konstrukci. Od obou kol se zvedl prach. Najela do posypového materiálu, který tu po zimě nikdo neuklidil a dostala smyk. Drží se teď horní části řídítek. Co to dělá!! Takhle nemůže brzdit!! Naráz... Markéta přelétá řídítku. Kolo se odráží a letí přes silnici k druhé mostovce. Markéta dopadá na zem. Já jsem od mostu asi 5 metrů. Brzdy!!! Dostávám se do smyku. Markéta se posadila. Už stojím. Zahazují kolo. Markéta mě zajíkávě volá. Na obou koncích mostu zastavují auta. Běžím k ní. Pořád mě volá a drží si ruku na levém oku. Z pod kapesníku, který si drží na hlavě, vytéká krev. Už jsem u ní. Přerývavě mi řekla, že se praštila do spánku. Mě teď zajímá oko. Snažím se odtrhnout její ruku s kapesníkem od hlavy. Marně. Drží si ho tam nadlidskou silou. Navíc mě volnou rukou objala. Nechápu, kde vzala tolik síly. Její objetí mě chvílkami i bolí. Nevadí. Teď je třeba vyklidit most. Zvedám Markétu. Celá se strašně třese. Její obětí zesílilo. Postavila se na nohy. To znamená, že by neměla mít nic zlomeného. Tiše sténá. Nebrečí. Zvláštní... Pomalu ji odvádím na nedalekou zastávku ČSAD. Žabža zatím odklízí trosky z vozovky. Sedáme si. Znovu se pokouším Markétě odtrhnout ruku od rány. Po značném vynaložení sil se mi to podařilo. V tu chvíli to vypadalo, jako kdyby na ni někdo chrstnul sklenici tmavě rudé barvy. Strašlivý proud krve jí stéká po obličejí. Pečlivě ji prohlížím a zjišťuji, že oko je v pořádku. Nad ním má však díru asi 3 cm dlouhou a dost hlubokou. To tam uvnitř bude nejspíš kost. Tah její ruky, kterou držím začal prudce narůstat. Už ji neudržím. Má ji bleskově zpět na ráně. Tlak jejího objetí začíná povolovat. Tiše sténá. Snažím se jí udržet při vědomí konverzací. Chytla se. Tlak zase roste. Snažím se jí donutit, aby si uvědomila co jí vlastně bolí. Zvolna se přestává třást. Nějací lidé na nás volají, že je kdesi telefon. Nemám čas to sledovat, protože Markéta zase odchází. Křiknul jsem na Žabžu, ať to zařídí. Nutím Markétu mluvit. Je celá od krve. Já mám ještě na ruku bílé jízdni rukavice. Toho času celé od krve. Chytla se. Dobrý. Tlak zase roste. Odkudsi přišel starší pán, že prý Markétu odveze do Krčské nemocnice. Souhlasím. Opatrně a pomalu zvedám Markétu a zvolna jdeme k autu. Přichází Žabža. Sanitka prý už jede. Tak na ni počkáme.

Markéta už sedí v autě. Já jdu zatím odklidit trosky. Na první pohled je jasné, že Markétino kolo nebude moci zdolat poslední kilometry po vlastní ose.

Přijíždí sanitka. Došel jsem pro Markétu, vyndal ji z auta a v náruči ji donesl k místu, kde zastavila sanitka. Onen pán, kterému patřilo auto zjistil, že tohle je sanitka, která jezdí po návštěvách pacientů. Navrhl proto doktorce, že po první pomoci ji přecijen odveze sám. Doktorka souhlasí. Zatím odstrojuji Markétino kolo. Pán šel něco zařídit. Mezi tím je ošetření ukončeno. Doktorka však nechce ani slyšet o tom, že by Markétu někomu světila. Ještě se mi podařilo hodit do sanitky Markétiny věci a už jedou. V kopci na protějším břehu dokonce zapnuli maják.

Zůstali jsme se Žabžou sami nad troskami Markétina kola. Všichni najednou někam zmizeli. Co teď? Přichází pán. Prý je kousek odtud nádraží, a že ty trosky máme poslat do Prahy vlakem. To je rozumné. Poděkovali jsme mu za snahu, rozloučili se a za maximálního úsilí vyšli k nádraží.

Cesta vede do kopce. Z jedné strany vedu svého černého oře a z druhé zčásti nesu vrak. Asi po půl hodině jsme u nádraží. V pokladně jsem vyjevil přání poslat kolo. „V žádném případě! Vlaky zde jezdící nevozí ani kola, ani kočárky ani nedopravují nic jiného.“ Máme si prý zavolat nákladní taxi. Jenomže na nákladní taxi nemáme peníze. Co teď? Musím se za každou cenu dostat do normálního myšlení. Pořád se mi před očima odvíjí poslední události a stále se vnučuje myšlenka na to, jak je Markétě a co se jí mohlo ještě stát horšího...

Nápad! Zavoláme mamince Žabži aby pro nás přijela. Jedu k telefonní budce. Navázat telefonní spojení s Prahou je velmi obtížné a podařilo se až na šestý pokus, ale podařilo se. „Jsme v Kamenném přívozu a nemůžeme dál.“ Pak ještě vydávám několik scestných a zmatených instrukcí a už to na druhém konci drátu cvaklo a je ticho.

Jedu zpět na nádraží. Na palubním orloji je 13:30. Sesedám u Žabži, opírám kolo o plot a sedám si vedle ní. Je hezky, svítí slunce, čekáme. Nějak nám není do řeči.

Je 16:50. Přijíždí dodávka. Nakládáme kola a trosky a v kostce vysvětlujeme, proč jsme jen dva. Nastupujeme do auta a jedeme do Prahy. Ještě musíme zajet na Barrandov a vysvětlit

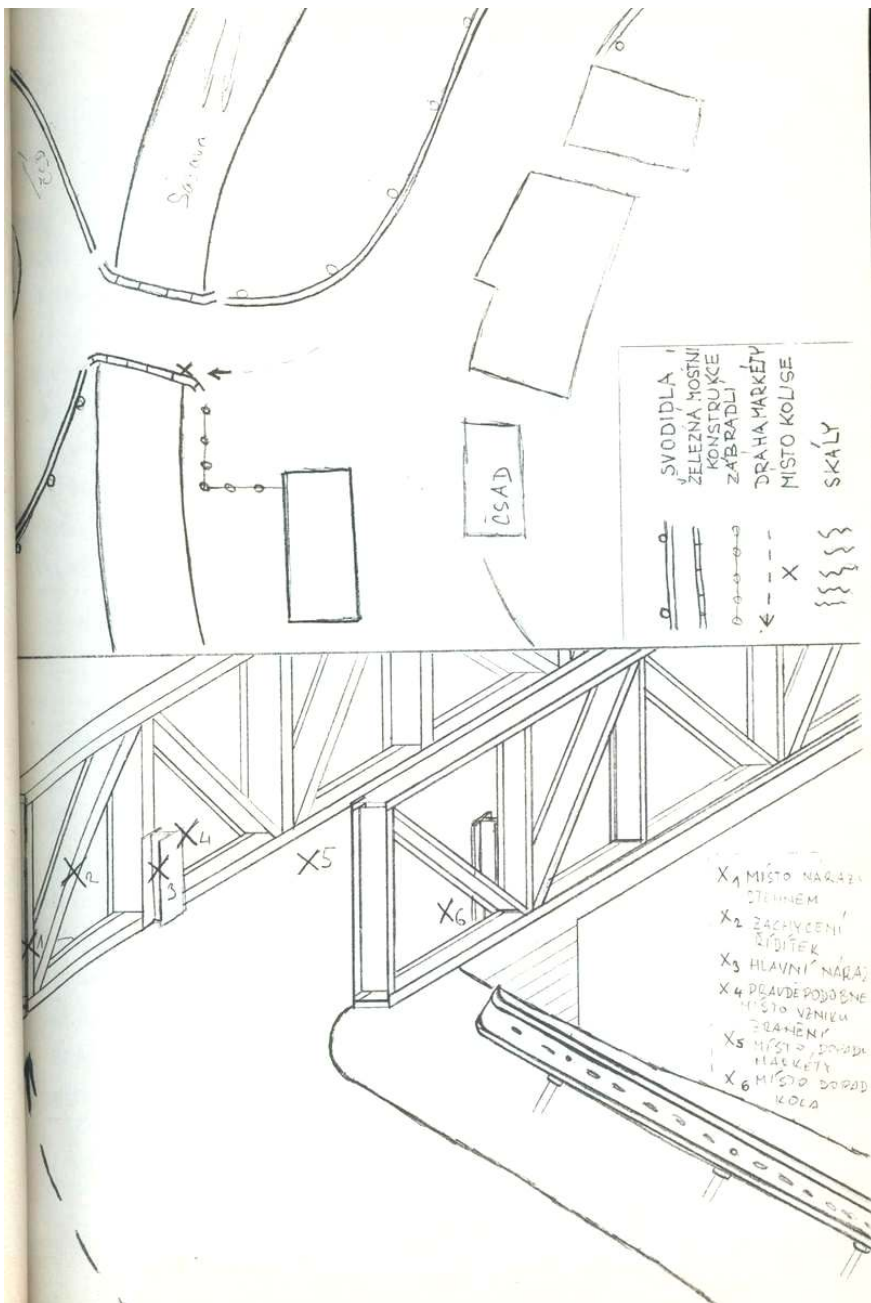
rodičům Markéty, že dneska nejspíš nepřijde domů a co ji k tomu vede.

Přijeli jsme před dům, kde Markéta bydlí. U vchodu stojí sanitka a někoho z ní vykládají. JO!!! Je to Markéta!!! Vypadá příšerně, jako tříbarevné kotě, které proběhlo roštím proti srsti. Ale jde po svých, normálně komunikuje a popis toho, co se s ní dělo od chvíle, kdy nám ji sebrali nám vypráví s úsměvem. Doprovodili jsme ji i se sanitákem až domů. Otevřel nám její táta, přeměřil si celou naši skupinu a pronesl: „Ty jsi blbá...“ Pak poděkoval sanitákovi, rozloučil se se mnou a zavřel dveře. Tak, to bychom měli. Velmi se mi ulevilo. Vrátil jsem se do auta, maminka Žabži nás dovezla do Soukenické a tím neslavně končí výprava VELIKONOCE S H.T.

Úterý 17.4. 18:05.

Sešel jsem se s Markétou u její učitelky, která ji připravuje na přijímací zkoušky. Výsledek včerejší akce: 5 stehů asi 1 cm nad obočím směrem nahoru, odraná tvář, velká modřina na stehně...

Rekonstrukce havárie:

Účastnili se čtyři jezdci: zase já, Markéta, Žabža a Tomáš.
Oficiálně přiznaná kilometráž: 215 km.

Trasa:

SLAPY ⁿ /VLT.	FUTIM
NI RABYNĚ	PÍSEK
JABLONNÁ	ZÁHOŘÍ
BLAŽIM	OSLOV
KŘEČOVICE	ZVÍKOVSKÉ PODHRADÍ
OSEČANY	OBROVY HROBY
SEDIČANY	SOBĚDRAŽ
LIBÍN	KOVÁŘOV
VYSOKÝ CHLUMEC	VEPICE
-----	HRAZANY
POČEPICE	HRAZÁNKY
VILASOVA LHOTA	-----
PETROVICE	VLADYČÍN
KOSETÍN	PETROVICE
BŘEZÍ	TÝNČANY
MILEVSKO	VYSOKÝ CHLUMEC
VESELÍČKO	SEDLČANY
KŘENOVICE	OSEČANY
PODOLÍ I	KŘEČOVICE
TEMEŠVÁR	NEVEKLŮV
ZÁHOŘÍ	RADEJOVICE
PÍSEK	KAMENNÝ PŘÍVOZ +
FUTIM	-----